

Uniók alkonya

2011 augusztus 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Hanyatt fekve süttetjük magunkat a keszthelyi szigetstrandon. A még délután is vakító napfényt százszorozva veri vissza a Balaton. Alkonyat felé, amikor a szigeten halkan szöszmötölni kezd a szél, a vízbe benyúló, békebeli stílust idéz? kabinsor végén ver?dik össze a törzsközönség.

Kékes, finom pára üli meg az öblöt: a hatalmas naperny?k és a pálmák egy délszaki strand hangulatát idézik. Néha szó esik a történelemr?l, amelynek természetes fejl?désére az ember nem sokat hederít, s végül minden másképp üt ki. *Vlagyimir Bukovszki* tanulmánya (*Die leise Diktatur*), amelyet a szikrázó napsütésben is megpróbáltam végiglapozgatni, err?l szól.

A szerz? 1942-ben született, a szovjet disszidensek ismert alakja.
A brezsnyevi pangás idején a pártoligarchákat bírálta, most a pénzoligarchákat és az Európai Unió bürokratáit. A mai oroszok, akik fölleng?s történeti emléknek tekintik a lágereket, s kiegyeztek az új zsarnokokkal, nem szeretik a morálprédikációt: a 2008-as elnöki választásokon induló Bukovszki úgy megbukott, mintha egy Forma–1-es futamra nevezett volna be.

Az Európai Unióról szóló írása azonban kiváló: kitételeit éppen ezért a globális gondolkodás éppoly kuszának tekinti, mint az egykori pártelit cenzorai a pártállamról írott sorait. A szerz? ugyanis született eretnek, másképp gondolkodó. A jöv? historikusaira bízza annak bizonyítását, hány európai vezet? politikus pénztárcáját táplálja a szaúdiak olajdollárja, s miért „védelmezett osztály” Európában a bevándoroltak tömege. „A szó modern értelmében vett Európát Martell Károly teremtette meg, amikor a 8. században visszavetette az arab hódítókat” – írja, s tetteik nagyságát mérlegelve kiemeli kontinensünk védelmez?i közül a mi Hunyadi Jánosunkat, a szerb Lázár fejedelmet és Sobieski János lengyel királyt, aki az oszmán hódítók elleni, több évszázados harc után végre dönt? gy?zelmet aratott a török fölött 1683-ban, Bécs falainál. Csakhogy *„az Európai Unió mindent megtesz annak lerombolásáért, amit ?k megteremtettek”* – jegyzi meg. A totális (és Európa-ellenes) állammá való átalakulás talán legfontosabb lépéseként az EU f?hivatalnokainak sikerült „a nemzeti eliteket úgy korrumpálniuk, hogy népeik szabadságát eladván azok maguk is részeseivé váljanak a világ legnagyobb svindlijének: a költségek ugyanis az ? vállukat terhelik”. Az új elitekr?l siralmas a véleménye: a „szuperállamot” olyan statiszták irányítják, akik a jogi szabályozás megszállottjai. *Madison, Jefferson* és *Washington* és egyáltalán, az Egyesült Államok alapító atyjai a nagy nyilvánosság el?tt fejtették ki gondolataikat, s megbízásukat az ezeket magukévá tev? polgároktól kapták, ám – írja – a mi atyánk, Jean Monnet esete egészen más. Monnet úgy kerülte a nyilvánosságot, mint az ördög a tömjénfüstöt, s bár az EU egyik megteremt?jeként tartják számon, a legtöbb európainak halvány fogalma sincs arról, ki is ?. Egyik méltatója szerint „a történelem legeredményesebb lobbizója”, Bukovszki szerint azonban csak egy ügyes hazudozó volt.

Brüsszel és a tagállamok közt – úgy t?nik – mintha valóban összekeveredne a f? hatalmi ágak (törvényhozó, végrehajtó és bírói hatalom) hagyományos gyakorlása, pedig szétválasztásukat alapfeltételként még a 18. században megfogalmazták a francia felvilágosodás nagyjai. Az uniót irányító bizottság, azaz a *„központi kormány”* 2006-ban például úgy döntött, hogy törvénytervezeteit a nemzeti parlamenteknek csak kommentálásra küldi meg. (A „szuverén” kormányok ezekhez legfeljebb „lábjegyzeteket” f?znek.) S miközben a bizottság hatalmi

ágakat von (vagy kavar) össze, az iszlám országokkal egyetértésben az egész kontinens számára olyan iskolai könyveket készíttet, amelyek a közhitnél „pozitívabb” képet rajzolnak a mohamedán világról. A vallási és etnikai kisebbségek védelme és a rasszizmus elleni harc valójában eszköz arra, hogy az iszlám és az EU iszlámbarát politikusai ellen fellép?ket s általában a tömeges bevándorlás ellenz?it elhallgattassák. Az olasz államelnök, Giorgio Napoletano 2008-ban tett rövid és tömör kijelentése valóságos hadüzenet a másképp gondolkodóknak: „Azok, akik az EU ellen lépnek fel, terroristák.” Az ír EU-komisszár pedig – idézi Bukovszki Charlie Creevyt –, amikor az ír népszavazáskor bevallotta, hogy nem olvasta a lisszaboni szerz?dést, hanyag cinizmussal vetette oda: *„Ki az, aki egy adótörvényt elolvas?”* (Fidel Castro jut eszembe err?l, aki a kommunista vezet?k közül mosolyogva, egyedüliként vallotta be, hogy nem tudta magát Marx T?kéjén végigrágni.) A nemzet iránti lojalitás ebben a jogrendben – kesereg tovább a szerz? – aligha fog többet jelenteni, mint a helyi (nemzeti) futballcsapat iránt érzett nemes szenvedélyt.

Túl a kesergésen, Bukovszki meglep? szerkezeti hasonlóságot fedez fel Brüsszel és az egykori kommunista Moszkva között. A holland Derk-Jan Eppinket idézi, hogy az uniót, vagyis az „EUdSSR-t”, éppúgy, mint egykor az UdSSR-t (a Szovjetuniót) egy önmaga kinevezte elit és egy atomizált hivatalnoki középréteg igazgatja. Vezet?i – mint a Központi Bizottság – egy utópikus államban hisznek.
A Szovjetunióban a szocialista integrációt visszafordíthatatlan folyamatnak tekintették, most az unióban az integráció hasonló, a részeket „összehúzó” szerepet tölt be. A Szovjetunió egy mitikus proletárra hivatkozott, az Európai Unió pedig egy mitikus polgár nevében cselekszik. Hogy mi a végs? célja, az – mint egyik alkotója, Altiero Spinelli mondta – csak a befejezés pillanatában, a szuperállam végleges kiépülése után fog kiderülni. Bukovszki végkövetkeztetése, hogy noha az EU-t az Európai Közösség gazdasági-politikai folytatásaként tálalták az európaiaknak, megalakulásától kezdve hazugságok szövevénye veszi körül. A cél mindenesetre fölöttébb homályos.

1992-ben egyedül Dánia mondott nemet a maastrichti Európa-szerz?désre, amely ennek az új szuperállammak a bábája volt. A dánok külön jogaik, szociális vívmányaik és a nemzeti identitás elvesztését?l féltek. (Meg Németországtól.) Bukovszki pedig az unió, az „EUdSSR” alkonyában ugyanazt a képet festi le, ami a dánok szeme el?tt lebeghetett, amikor majd húsz évvel ezel?tt tiltakoztak a belépés ellen. Tették ezt nem sokkal azután, hogy 1991-ben, Alma-Atában, Kazahsztán f?városában kimondták, hogy a Szovjetunió nincs többé. Kár, hogy a mai, csak a nagy méreteket bámuló világban Dánia nem játszik jelent?s szerepet.

Tamáska Péter, magyarhirlap.hu

Ajánló